

**ЛАРИ НИВЪН
ЗА КАКВО МОЖЕ ДА
ПОСЛУЖИ ЕДИН СТЬКЛЕН
КИНЖАЛ?**

Превод от английски: Камен Костов, 1998

chitanka.info

I

Дванайсет хиляди години преди Христа, когато чудесата се случвали по-често, един магьосник си послужил със старинна тайна, за да спаси живота си.

Години наред той съжелявал за това. Бил опазил тайната на Магическото колело в продължение на няколко човешки живота. Демонът Глирендри и глупавият му племенник варварин за малко щели да го убият, това било извън всякакво съмнение. Но нито един демон не бил толкова опасен, колкото тайната.

Вече нямало никаква тайна, разплискана като вълна по повърхността на езеро. Битката между Глирендри и Магьосника била прекалено интересна история, за да не се разчуе. Много скоро всеки, който се смятал за магьосник, знаел, че всяка магия може да се изчерпи. Толкова елементарна и толкова опасна била тази тайна. Чудно че никой не го бил забелязал по-рано.

Една година след битката с Глирендри, в края на един летен ден, Аран Продавача на мир пристигнал в село Шаил, за да открадне Магическото колело.

* * *

Аран беше на осемнайсет години, много пъргав и много мършав. Лицето му бе слабо и издължено, със заострена брадичка. Тъмните му очи надничаха изпод изпъкналото кокалесто чело. Късата права козина почти закриваше веждите. За никого не беше тайна какво представлява, той всеки, докоснал ръката му, веднага го разбираше, защото дланите му бяха покрити с къси, заострени косъмчета. Но ако някой узнаеше мисията му, би го помислил за луд.

Защото Магьосникът беше един от водачите на Гилдията на маговете. Знаеше се, че има име, но никое човешко същество не можеше да го произнесе. Негов кръстник бе един призрачен демон,

когото той по-късно татуира върху гърба си като свой предан и изпитан телохранител.

Но и Аран имаше добра защита. На рамото му висеше овехтяла, лекьосана и протритата кожена торба. Всеки би помислил, че в нея има само орехи, изсъхнало сирене, корав хляб и сигурно нито пара. Всъщност тя беше пълна с магии. Те щяха да му свършат по-добра работа от орехите и сиренето, а Аран можеше да се храни и нощно време, докато пътуваше.

Пристигна пред пещерата на Магьосника малко след залез слънце. Бяха му казали каква магия да използва, за да се справи с охраната. За тази цел му бяха нужни човешки глас и ръце и Аран бе принуден да запази човешки облик; това го измъчваше още повече. Щом луната се показа, той изрече думите, които бе научил, извади от торбата жив прилеп и го подхвърли внимателно през преградения с решетка вход на пещерата.

Прилепът експлодира и образува облаче кръв, което се понесе над каменния под. Аран усети, че стомахът му се свива. За малко да побегне, но потисна страха си и се промъкна след облачето между решетките.

Тези, които го изпращаха, му бяха показали десетки схеми на пещерата. Можеше да я ограби дори със завързани очи. Би предпочел тъмнината пред мъждукащата синкава светлина на мълнията, окачената в средата на бърлогата. Движеше се бързо и грижливо спазваше всички мерки за безопасност, които му бяха предписани.

Аран беше виждал разни магьоснически инструменти в учебната лаборатория на Училището по комерсиална магия в Атлантида, но повечето от уредите на Магьосника му бяха непознати. Това явно не беше епоха на серийно производство. Спря учуден до един тезгях. За какво му е на Магьосника да шлифова този стъклен кинжал?

Над тезгяха бе окачен боядисан в черно метален диск и заклинанието, което бе изписано по ръба му, го убеди, че именно за него беше пристигнал тук. Откачи го и бързо го наниза на бедрото си, като остави ръцете си свободни за битка в случай на нужда. Тъкмо се канеше да тръгне, когато някакъв глас се изсмя във въздуха около него:

— Остави го, краставо копеле...

Аран се превърна във вълк.

Затъпяваща болка проряза бедрото му!

В човешкия си облик Аран беше слабоватото момче. Като вълк бе застрашително едър и опасен. Което този път не му свърши никаква работа. Болката бе заслепителна, вцепеняваща. Той нададе вой и се опита да избяга от нея.

Постепенно се събуди с болка в главата, още по-силна болка в бедрото и с изтръпнали китки и глезени. Стори му се, че се е блъснал в стена.

Остана да лежи на хълбок със затворени очи, без да се издава, че е буден. Внимателно се опита да размърда ръце. Китките и глезените му бяха вързани. Е, той знаеше една дума, която можеше да го освободи от въжетата.

Я по-добре да не я използва, преди да е разбрал какво става.

Лекичко отвори очи.

Магьосникът бе застанал в поза „лотос“ до него и го оглеждаше с тънка усмивчица на устните. Държеше крехка върбова пръчица.

Беше висок мъж в цъфтящо здраве. Имаше силен загар. Носеха се легенди, че никога не облича нищо от кръста нагоре. Годините изобщо не му личаха — можеше да е дваисетгодишен или петдесетгодишен. Всъщност бе на сто и деветдесет и се гордееше с това. Жизнеността му доказваше силата на неговите магьоснически способности.

Аран забеляза, че Магическото колело отново си е на мястото, зад гърба на Магьосника. И очакваше следващата си жертва? Бяха му обяснили, че истинското колело е от мед. Докато тази примамка трябва да беше боядисано сребро, щом му причини такава болка.

Магьосника го гледеше с разсеян, отсъстващ поглед. Може би все още имаше някакъв шанс, ако успееше да го изненада.

— Кплир... — започна Аран.

Магьосника го шибна по врата.

Върбовата пръчка беше страшно жилава. Аран усети, че се задушавя, широко отвори уста и замята глава — опитваше се да поеме въздух.

— Тази дума се състои от четири срички — изрече Магьосника с глас, който му се стори познат. — Никога няма да стигнеш до последната. Искам да знам кой те праща.

Аран преглътна — вече можеше да диша.

— Ти не си обикновен крадец. Но не си и магьосник — размишляваше на глас магът. — Чух те. Научил си заклинанията наизуст. Използваш азбучни заклинания, които трудно могат да бъдат объркани, и ги казваш винаги намясто. Някой ме следи от много време и от разстояние. Някой знае твърде много за моите защити. Това не ми харесва. Искам да разбера кой и защо.

Старият магьосник говореше тихо и спокойно. Аран отново не каза нищо.

— Той знае много неща и знае какво търси — продължи магът, — но е достатъчно благоразумен, за да не дойде сам. Изпраща един глупак.

Бе вторачил поглед право в очите му.

— Или си е мислел, че един върколак ще има повече шанс с мен. Между другото, в този шнур има сребърни нишки, така че е по-добре временно да си останеш човек.

— Ти знаеше, че ще дойда.

— О, да, и то отдавна. Не ти ли хрумна, че аз също съм прозорлив? На твоя господар му е хрумнало. Изградил ти е защитен пояс, в който моята прозорливост не може да проникне.

— В такъв случай защо не успях?

— Усетих мъртвата зона, мухльо. Изобщо не можех да видя какво се промъкна в моята пещера. Но виждах около него. Успях да проследя пътя му. Той беше прекалено безпогрешен. Знаех какво търсиш.

Освен това имаше и отпечатъци. Огледах ги още преди да ги беше оставил. Изчака да се покаже луната, а не се вмъкна веднага щом се мръкна. При това по пълнолуние. На всичко отгоре и опитът не беше лош. Умно са постъпили, като са изпратили върколак. Само дете с твоите размери би могло да се промуши през решетките, но то не би спечелило битката, ако нещо се обърка. А вълк би могъл.

— Де да беше така.

— Иска ми се да зная как са успели да склонят човек от Атлантида да се захване с тази работа. Със сигурност са знаели какво преследват. Казаха ли ти какво може колелото?

— Разваля магии — отвърна Аран огорчен, но не и изненадан, че Магьосника позна по акцента му откъде идва.

— Обезврежда *мана* — поправи го той. — Знаеш ли какво е *мана*?

— *Силата*, която се крие зад всяка магия.

— Значи и на това са те научили. А казаха ли ти, че когато *мана* изостави някое място, вече не се връща там? Никога!

Аран се извърна към него. Сигурен, че скоро ще умре, реши, че нищо не губи, ако заговори направо:

— Не разбирам защо го пазиш в тайна. Това нещо, Магическото колело, би могло да обезсмисли войната! То е най-великото истински отбранително оръжие, измисляно някога!

Магьосника май не схващаше.

— *Положително* си мислил за това. Не разбираш ли, никакво вражеско проклятие не би могло да застигне Атлантида, защото Магическото колело ще го обезвреди!

— Явно не те изпраща министърът на отбраната на Атлантида. Той би трябвало да знае — изгледа го изпитателно Магьосника. — Да не би да те пращат от гръцките острови?

— Не те разбирам.

— Нима не знаеш, че Атлантида е тектонично нестабилна? Единственото, което я крепи над вълните през последните петстотин години, са заклинанията на жреците.

— Лъжеш.

— Явно не идваш оттам — махна с ръка магът, сякаш го оправдаваше. — Но Колелото би било опустошително не само за Атлантида, а и за всяка друга страна. Само го завърти и огромни пространства стават мъртви за каквато и да е магия поне — доколкото аз мога да преценя — до края на вечността. Кой би си позволил подобно нещо?

— Аз.

— И защо?

— До гуша ни е дошло от войни — остро отвърна Аран, без да съзнава, че говори в множествено число. — Магическото колело ще сложи край на войните. Можеш ли да си представиш армия, която се опитва да се бие само с мечове и кинжали? Никакво пращане на смъртоносни проклетия. Никакви ясновидци, които тайно узнават вражеските военни планове. Никакви демони убийци, които рушат невидими защитни стени.

Очите на Аран заблестяха.

— Мъж срещу мъж, меч срещу меч, кръв и бронз и никакви целебни заклинания. Нито един крал не би посмял да се сражава при такива условия! Ще се откажем от войните завинаги!

— Непоправимият ми песимизъм ме кара дълбоко да се съмнявам в това.

— Присмиваш ми се. *Не искаш* да повярваш — отвърна Аран с презрение. — Защото краят на *мана* означава и край на твоята младост. Ще се превърнеш в старец — при това прекалено стар, за да остане жив!

— Точно така. Я сега да видим кой си.

Магьосника докосна торбата на Аран с върбовата пръчка, после я постави отгоре ѝ. „Какво ли би могъл да научи така? — запрескачаха бясно мислите на Аран. — Ако засекретените заклинания не издържат, тогава...“

Разбира се, че не издържаха. Магьосника бръкна в торбата, извади още един жив прилеп и няколко пергаментови листа с едро и педантично изписани букви, които напомняха уроци по геометрия.

— Ученически ръкопис — изкоментира той. — Линиите са изчертани с мъчително усърдие, грешните са изтрити и начертани отново... Идиот! Забравил е ченгелчето в чертежа на Водовъртежа. Цяло чудо е как не го е погълнал.

Магьосника вдигна поглед.

— Деца ли са ме нападнали? Тези заклинания са приготвени от половин дузина чираци!

Аран не отговори, но се прости с надеждата да скрие каквото и да било.

— Все пак притежават някакъв талант. И така, ти си член на Продавачите на мир, нали? Всички онези момчетии, дето трябва да ходят в казармата. Бас ловя, че те подкрепят половината абитуриенти от Училището по комерсиална магия. Значи са ме наблюдавали месеци наред, щом за нула време успяха да се справят със защитната ми система.

Искате да сложите край на войната с гръцките острови. Наистина ли мислите, че ще оправите нещата, като отнесете Магическото колело в Атлантида? Знаеш ли, ще взема да ти го дам. Заслужаваш си го,

задето се опита да ме ограбиш. — Той втренчи поглед в Аран. — Бихте го направили, нали? Защо? Попитах защо?

— Все още можем да го използваме.

— Ще потопите Атлантида. Да не би Продавачите да са станали предатели?

— Не съм никакъв предател — тихо и гневно отвърна Аран. — Искаме да променим Атлантида, не да я унищожим. Ако притежавахме Колелото, Дворецът щеше да ни чуе!

Размърда се в пристегнатите шнулове и пак си спомни за думата, която можеше да го освободи. След това да се превърне във върколак и да избяга! Между решетките, надолу по хълма, право в гората, на свобода.

— Мисля да те направя консерватор — рече неочаквано Магьосника.

Изправи се. Прокара лекичко върбовата пръчка по устните на Аран. Той разбра, че не може да отвори уста. Припомни си, че е изцяло във властта на мага — просто един заловен крадец.

Магьосника се обърна и Аран видя рисунката на гърба му. Представляваше петоъгълна татуировка от сложни плетеници в червено, зелено и златисто. Аран се сети какво му бяха разправяли за този телохранил.

— Наскоро сънувах нещо — каза Магьосника. — Сънувах, че ще открия за какво да използвам един стъклен кинжал. Помислих си, че сънят ми може да е пророчески, затова издълбах...

— Глупости — намеси се Аран. — За какво може да послужи един стъклен кинжал?

Беше забелязал кинжала, докато влизаше. Имаше заострен квадратен връх, наточени остриета и лята ръкохватка с предпазник. Две скоби, облечени в лисича кожа, го прикрепяха към работната маса. Горният режещ ръб още не беше довършен.

Магьосника освободи кинжала от скобите. Докато Аран го наблюдаваше, надраска някакви знаци с остър диамант, който сигурно му бе струвал скъпо. Говореше му толкова тихо и нежно, че Аран не чу нито една дума. След което го вдигна нагоре като... кинжал.

Уплашен и без това, Аран не можеше да повярва на очите си. Почувства се като жертвен агнец. В жертвоприношението имаше

мана... а още повече *мана* се съдържаше в човешкото жертвоприношение... но той нямаше. Нямаше!

Магьосника вдигна високо ножа и рязко го заби в гърдите на Аран.

Аран изкрещя. Беше го почувствал! Някакво смътно усещане, едва доловима тръпка — ножът беше призрачна сянка. Но в сърцето на Аран Продавача на мир наистина имаше нож! Дръжката се подаваше от гърдите му!

Магьосника бързо измърмори нещо. Стъклената дръжка сякаш се стопи и изчезна.

— Не е трудно да направиш стъклото невидимо. То поначало си е наполовина невидимо. Но е в сърцето ти. Нека това да не те притеснява. Изобщо не мисли за него. Никой няма да го забележи. Има само едно нещо — трябва да прекараш останалата част от живота си в райони, богати на *мана*. Защото ако попаднеш някъде, където магията не действа, той ще се появи отново, това е всичко.

Аран се помъчи да отвори уста.

— Ти дойде заради тайната на Магическото колело, така че можеш да я вземеш. Тя е едно простичко кинетично вълшебство, но с отворен край — подаде му го той. — Колелото се върти все по-бързо и по-бързо, докато изчерпи цялата *мана* в даден район. От силното въртене има опасност да се разпадне, затова ти трябва друга магия, която да го държи цяло...

Подаде му и нея. Бе изрекъл всичко това бавно и отчетливо. Сякаш най-после забеляза, че Аран се мята като риба на сухо.

— Кплирапрантри — каза Магьосника.

Въжетата паднаха. Аран се изправи разтреперан. Осъзна, че отново може да говори, и първото нещо, което каза, бе:

— Извади го! Моля те.

— Но има една особеност при пренасянето на тайната в Атлантида. Доколкото разбирам, не си се отказал? Ще трябва да опишеш действието ѝ, преди да я използвате като заплаха. Виждаш колко лесно става. Огромна държава като Атлантида обикновено има врагове, нали? И ти ще можеш да им подскажеш как могат да я потопят за една-единствена нощ.

Аран опипа гърдите си, но не усети нищо.

— Извади го!

— Нямам такова намерение. Сега и двамата сме изправени пред лицето на смъртта, вълчето ми. Сбогом и предай моите благопожелания на Училището по комерсиална магия. А, да не забравя, на връщане не минавай през Хвиринското дефиле.

— Шибано копеле! — изкрещя Аран.

Нямаше да го моли повече. Стигна до решетките като вълк и се промъкна, без да ги докосва. С ума си усещаше ножа в гърдите. Чуваше смеха на Магьосника да го преследва, докато се спускаше по хълма и навлизаше между дърветата.

Срещнаха се отново след трийсет години на хиляди километри от това място.

II

Когато имаше възможност, Аран се придвижваше като вълк. Беше епоха на големи чудеса: върколаците можеха да се преобразяват винаги когато на небето имаше луна. Като вълк по-лесно си намираще храна, а и пестеше останалите си монети, за да се завърне у дома.

Мислите му бяха нескончаем порой от ругатни по адрес на Магьосника.

Веднъж застана на малко хълмче и се обърна на север към село Шаил. Козината му настръхна, като си припомни смеха на мага, но се сети и за стъкления кинжал. Представи си отчетливо гърлото на Магьосника и почти усети вкуса на артериална кръв. В същия момент пред погледа му проблесна плетеницата на гърба на магьосника и Аран предвкуси поражението. Той не можеше да победи призрачния демон. Нададе вой и продължи на юг.

Планинската верига Нидлис, гръбнакът на континента, се изправи пред очите му. Зад нея бяха морето и корабите, които щяха да го отведат у дома заедно с онова, което бе научил от магьосника. Дано следващият крадец има по-голям късмет...

Най-накрая стигна до Хвиринското дефиле.

Едно време веригата била непреодолима преграда за търговците. Преди около хиляда години някакъв вълшебник успял да направи грандиозна магия. Разцепил планината като със сатър. Докато склоновете от двете ѝ страни се издигнали отвесно нагоре, дефилето се спуснало плавно към морския бряг между гладки като гланц скални стени.

Периодично се налагало да прочистват дефилето от разбойници. Всяка година това създавало все по-големи затруднения. Заклинанията срещу разбойническите шайки ставали все по-неефикасни и хората се принудили да прибегнат до мечовете. Единствената компенсация била, че изчезнали планинските дракони.

Преди да навлезе в клисурата, Аран приклепна на задните си крака, за да размисли.

Дали Магьосника не беше го излъгал? Дали не му се бе приискало да се позабавлява, като го накара да се катери по планинските зъбери?

А костите на драконите? Там, където магиите бяха безсилни, драконите умираха. Ето ги струпани наоколо му на огромни камари, сякаш изваяни в скалния релеф преди милиони години. Беше прекосявал дефилето като вълк. Ако там магията наистина бе мъртва, би трябвало да приеме човешки облик. Или пък изобщо да не може да се преобрази?

„А защо да не си остана вълк? — помисли си Аран. — Така нищо освен среброто и платината не е в състояние да ме убие. Стъкленият кинжал ще ми причинява болка, но... По дяволите! Аз съм неуязвим, но дали това е *магия*! И ако тя не действа в дефилето...“

Побиха го тръпки.

Кинжалът бе само смътно усещане, което бе изчезнало след половин час и никога не се бе завръщало. Но той знаеше, че е там. Невидим дебнещ нож в сърцето му.

Възможно беше пак да се появи и той да оцелее — като вълк. Но щеше да боли! И никога вече нямаше да стане човешко същество.

Обърна се и се отдалечи от Хвиринското дефиле. Предишния ден бе минал през някакво село. Може би местният магьосник щеше да му помогне.

— Стъклен кинжал! — изкиска се магьосникът.

Беше възпълен, оплешивяващ веселяк, очевидно свикнал на охолен живот.

— Само това не бях чувал. И какво толкова те притеснява? Има си и дръжка, нали? Много засукано ли беше заклинанието?

— Мисля, че не. Надраска нещо върху острието и ме намушка.

— Чудесно. Плаща се предварително. И по-добре се превърни във вълк — за по-безопасно.

Сумата, която поиска, щеше да остави Аран без достатъчно пари за връщане. Успя да го уговори за по-сносна цена и се захвана за работа.

След шест часа магьосникът вдигна ръце. Гласът му бе станал дрезгав, очите — червени от многоцветните, миризливи пушеци, а ръцете му бяха потъмнели от боите.

— Не мога да напипам дръжката, не я виждам. Изобщо не усещам нищо вътре. Ако използвам нещо по-силно, може да те убия. Предавам се, вълчо. Който го е направил, знае далеч повече от един прост селски магьосник.

Аран се почеса по изцапаното с леко разяждащи багрилни вещества място на гърдите.

— Викат му Магьосника.

Дебеланкото се вцепени.

— Магьосника? Самият Магьосник? И ти да не ми кажеш. Изчезвай.

— А парите ми?

— Не бих се захванал дори да ми беше дал десет пъти по толкова! Да караш мен, един прост магьосник, да се сравнявам с Магьосника! Можеше да ни затрие и двамата. А ако смяташ, че парите са твои, да вървим при старшия и да му обясним как стои работата. В противен случай изчезвай.

И Аран си тръгна, като го обсипваше с ругатни.

— Ако ти стиска, отиди при някой друг — крещеше оня след него. — Опитай в Ринилдисен! Но първо им кажи в какво ги забъркваш!

III

Не му беше лесно да вземе подобно решение. Но тайната бе изплувала на бял свят. Най-доброто, което можеше да направи, бе да осведоми световното магьосничество за последиците.

Магьосника произнесе слово пред Гилдията на маговете на тема „Изчерпването на *мана* и Магическото колело“.

— Мислете за това всеки път преди да осъществите някоя магия — извиси той глас, след като приключи с описанието на техническите параметри на колелото. — Световните ресурси на *мана* са ограничени и всяка година намаляват поради дейността на хиляди магьосници. Много-много отдавна светът е бил управляван от богове, докато собственото им съществуване е изчерпало *цялата мана*, която е поддържала живота им.

Един ден тя ще изчезне окончателно. Тогава всички демони, дракони и еднорози, тролове, гигантски птици и кентаври също ще изчезнат завинаги, защото техният метаболизъм се дължи отчасти на магията. Ще рухнат и всички приказни замъци и никой няма да си спомня за тях. А всички магьосници и вълшебници ще се превърнат в калайджии и ковачи и животът ще стане скучен и еднообразен. Вие притежавате мощта да ускорите настъпването на този ден!

Тази нощ той сънува.

Всяка битка между магьосници е всъщност една вълшебна приказка. Такива приказки често се разправят, но много рядко разкриват истината. Победителят в подобна битка за нищо на света не би разкрил професионалните си тайни. А победеният в най-добрия случай е мъртвец.

Новаците в магьосничеството винаги се изумяват колко много подготовка отнема една битка и колко малко действие има в нея. Речта на Магьосника направи неизбежен сблъсък му с Мага от хълма. Той започна с един сън и приключи след трийсет години.

В този сън врагът не се появяваше.

Имаше един светъл, съвсем незабележителен приказен замък, кацнал на върха на невероятен хълм. Той се издигаше над плодородната равнина като вълна, готова всеки момент да рухне, така че всъщност замъкът висеше във въздуха.

Магьосника се навъси насън. Този хълм би се сринал, ако не се крепи на магия. Глупакът, който го е издигнал, *хаби мана*.

И се съсредоточи в съня, за да запомни подробностите. По склона се виеше тясна пътека. Както във всеки сън, всичко бе объркано. Не беше ясно има ли спътник или няма. Когато мина през вратата, беше все още жив; или умря точно там, прободен от слонска бивна в ребрата.

Събуди се и се опита да подреди съня.

Призрачният спътник му беше необходим поне докато стигне до вратата. Нищо не можа да види през тази неприятелска врата. Там положително действаше Магическо колело, което изцяло блокираше магьосническата му енергия.

Поетическа правда?

Прекара цели три дни в заклинания, с които да попречи на гадателствата на Мага от хълма. През това време не сънува нито един сън. И другият добре си вършеше работата.

IV

Огромни кораби бяха пуснали котва в пристанището.

Трудно подвижните демонски глави върху носовете на товарните кораби едва достигаха плъховете, които безуспешно се опитваха да се изкачат по въжетата на котвите.

Мачтите на грамаден пътнически лайнер от Атлантида бяха издялани от стволовете на цели дървета. До близкия док издължената яхта на някакъв магьосник се крепеше леко над водата. Аран ги наблюдаваше замислен.

Беше изхарчил много пари, докато прекоси планината. Седмица след пристигането си в град Ринилдисен се хвана на работа като телохранител и пазач при търговец на килими. Беше останал без пукната пара и умираше от глад.

В момента търговецът Лорагинези и секретарката му Ра-Хару разговаряха с капитана на товарен кораб от Нил. Аран чакаше на дока и с безразличие наблюдаваше корабите.

Изведнъж застана нащрек. Брадатият мъж, който мина покрай него, носеше капитанска униформа.

— Здравей, капитане! — поздрави го Аран. — За Атлантида ли отплаваш?

Брадаткото се намръщи.

— На теб какво ти влиза в работата?

— Бих искал да изпратя едно съобщение.

— Обърни се към някой магьосник.

— Не искам.

Едва ли би могъл да каже на някой магьосник, че изпраща инструкции как да бъде ограбен друг магьосник. Ако не беше така, отдавна да го бе направил.

— Ще ти взема повече пари и ще пътува по-дълго — каза не без задоволство брадатият. — За кого в Атлантида и къде точно?

Аран му даде адрес в един град. Връчи му и запечатаното в торбичка съобщение, което носеше от цели три месеца. И на него му

се бе наложило да взема трудни решения. В последна сметка съобщението му предупреждаваше за тектоничната нестабилност на континента и съветваше Продавачите да предприемат нещо, за да узнаят дали Магьосника не лъже. Не беше включил указания за направата на Магическо колело.

Далеч навътре в морето делфини и тритони си играеха на някакви сложни игри. Корабът от Атлантида вдигна платна. Появилият се незнайно откъде вятър ги опъна и бавно утихна, последвал плавателния съд в открито море.

Съвсем скоро щеше да има пари за път. Вече можеше да ги е събрал, но на два пъти плати на магьосници с единствения резултат, че парите ги нямаше, а стъкленият кинжал си стоеше на мястото. А и Лорагинези не споделяше търговските си тайни със своя телохранител. Знаеше, че Аран ще го напусне веднага щом се сдобие с парите.

Двамата се зададоха по мостчето: Лорагинези, неочаквано подвижен за килограмите си, и момичето, което пристъпваше грациозно, балансирайки мострите от килимите на главата си. Когато Аран се присъедини към тях, Ра-Хару каза нещо, което може би искаше и той да чуе.

— Смятано от утре, няма да идвам на работа пет дни. Ти знаеш — обърна се тя към Лорагинези и се изчерви.

— Добре, добре — разсеяно кимна Лорагинези.

Аран също знаеше. Усмихна се, без да я погледне. Можеше да я смути... а и отлично знаеше как изглежда Ра-Хару. Косата ѝ беше черна, къса и остра. Големият ѝ плосък нос почти се сливаше с лицето. Очите излъчваха кафява мекота, а веждите над тях бяха тъмни и плътни. Извитите като спирала уши бяха изящно оформени и заострени на върха. Беше очарователно момиче — особено за представител на хората вълци.

Вървяха хванати за ръце. Ноктите ѝ бяха тънки и остри, а фините косъмчета по дланите ѝ го гъделичкаха.

В Атлантида отдавна би помислил да се оженят, ако имаше необходимите средства. Тук за това не можеше да става и дума. През по-голямата част от месеца бяха просто приятели и колеги. Нощният живот в Ринилдисен бе далеч по-удобен за една двойка, а се случваше

Лорагинези да освободи и двамата от работа. Вероятно умишлено им даваше тези възможности. Той не беше от тяхната порода. Може би му беше приятно да си представя, че сексът им е замаял главите. Но в техния случай нямаше място за секс — освен в определени дни от месеца. Тогава не се срещаха. Тя седеше заключена в къщата на баща си. Той дори не знаеше къде живее.

* * *

Откри на петата нощ.

Беше охранявал Лорагинези до Къщата на удоволствията на Адриана. Той щеше да прекара нощта... на въздушен матрак, разлюляван от живак. Аран само бе чувал за подобни легла. Един приятен сън също не е удоволствие за пренебрегване.

Нощта бе топла и благоуханна. Реши да се върне по един страничен път, заобикаляйки празния терен зад заведението на Адриана. Преди триста години на широкия равен участък се бе издигал палатът на Шилбри Мечтателя. Магически палат, истинско постижение дори за онова време. Постепенно се беше... износил, както би казал Шилбри.

Един ден бе изчезнал. Оттогава никаква магия не действаше над този пуст парцел.

Някой бе казал на Аран, че семействата на хората вълци са се настанили в няколко блока в жилищната зона. Изглежда, наистина беше така, защото усети познати миризми. Тръгна по една пътека, любопитен да разбере що за къщи си строят заможните върколаци в Ринилдисен.

Едва доловимият дъх го отведе до висока многоъгълна постройка с месингова врата... и вече бе твърде късно да се върне, защото усети с ноздрите, с кръвта, с мозъка си друго благоухание. Цяла нощ ви пред вратата. Никой не се опита да му попречи. Съседите или бяха свикнали, или знаеха, че по-скоро ще ги убие, отколкото да им позволи да го изгонят.

Няколко пъти дочу един изпълнен с копнеж вопъл да отговаря от горните етажи. Беше гласът на Ра-Хару. Доколкото бе в състояние да

разсъждава трезво, Аран знаеше, че след няколко дни ще се чуди как да ѝ се извинява. Тя сигурно щеше да си помисли, че е дошъл нарочно.

И Аран изви песен на тъгата, самотата и срама.

V

Първото градче се казваше Гат. Един чирак от Гилдията отишъл да търси черни опали. Намерил ги и ги отнесъл безплатно, защото Гат бил абсолютно изоставен. Това обстоятелство учудило чирака магьосник. Огледал се наоколо и не след дълго попаднал на мъртва зона със срутен замък в нея. Възможно било да е рухнал преди векове. Или да е бил издигнат с магия и да се е сгромолясал с изчерпването на *мана* — вчера или преди една седмица.

Историята била необичайна и се разчула бързо. Чиракът забогатял, защото черните опали са много полезни при проклетия. Но изоставеното градче не му давало мира.

— Отначало си помислих, че са били търговци на роби — споделил веднъж той в присъствието на Магьосника, както се разбра по-късно. — Нямаше никакви трупове, абсолютно никакви. Търговците не убиват, ако не им се наложи. Но пък защо са изоставили такива скъпоценности ей така, на пътя? Търкаляха се по улиците в сламата. По-скоро някой златар тайно ги е пренасял и в този момент *нещо* е строшило каруцата му. Но защо не са ги събрали?

Три години по-късно, когато научи за Шискабил, Магьосника си спомни за рухналия замък. Тази история му разказа една сврака, която кацна веднъж на рамото му и го попита поверително:

— Магьосника?

Той изслуша историята и пристигна.

Къщите в Шискабил бяха построени от камък, а около града се издигаше каменна стена. Трябва да е бил внезапно изоставен. Личеше по чиниите, пълни със засъхнала и вмирисана храна, и по овъгленото месо във фурните. Нямаше ни жива, ни мъртва душа. Стената не беше съборена нито на едно място. Но навсякъде се виждаха следи от насилие: счупени мебели, строшени ключалки и откъртени панти на вратите. И кръв, засъхнала кръв по копия, саби, тояги — навсякъде. Сякаш се бе изсипал кървав дъжд.

Клъбфут^[1] бе един от младите членове на Гилдията. Беше слаб и сериозен. Притежаваше несъмнени качества, но магьосническите му умения все още малко го плашеха. Гледката го измъчваше. Крачеше леко прегърбен и внимаваше да не стъпи в някоя локва съсирена кръв.

— Непонятно, нали? Има едно особено обстоятелство, заради което те повиках — каза той. — Зад стената има мъртва зона. Хрумна ми, че някой може да е използвал Магическо колело.

Зоната беше квадрат плодородна почва, абсолютно мъртъв за каквато и да е магия и предизвестяващ лишен от вълшебства свят. В центъра му се търкаляха камъни, между които бяха поникнали най-различни растения.

Магьосника обиколи участъка, без да прекрочва опасната граница. Веднъж вече бе използвал колелото в битката срещу Глирендри, след като демонът меч бе убил неговия призрачен демон. Тогава колелото изсмука цялата му младост и само за секунди го превърна в двестагодишен старец.

— В селището са правени магии — продължи Клъбфут. — Опитвах някои по-елементарни неща. Равнището на *мана* е много ниско. Лично аз не си спомням за някой по-известен маг от Шискабил, а ти?

— Не.

— Така или иначе, каквото и да се е случило тук, било е извършено с магия.

Клъбфут почти прошепна последната дума. Тя можеше да бъде много опасна, както му бе известно.

Откриха зигзагообразна пътека, която пресичаше зоната, и един сравнително запазен терен в нея. Магьосника направи жест и купчината камъни едва-едва се размърда, опитвайки се да се надигне.

— Значи това е било нечий замък — заключи Клъбфут. — Чудя се как е успял да го направи.

— Мислех си веднъж за подобно нещо. Да речем, че заредиш едно по-малко колело с много мощно кинетично заклинание. Колелото ще се завърти много бързо, ще изчерпи наличната *мана* в едно твърде ограничено пространство...

— Сега разбирам — закима Клъбфут. — Докарал го е отнякъде, дошъл е съвсем близо. Това му е дало възможност да си направи нещо

като преграда, която да го предпазва от заобикалящата го енергийна зона.

— И е оставил просека, за да може да вкара и да изкара съоръженията си. Направил я е зигзагообразна, за да не проникнат никакви заклинания. Никой не е могъл да го предусети. Чудя се...

— Чудиш се какво е искал да скрие ли?

— Чудя се какво се е случило в Шискабил — довърши Магъосника.

И си спомни за мъртвата преграда, която опасваше замъка на Мага от хълма. Битката с незнайния враг продължаваше вече дванайсета година.

Изминаха двайсет и три години, преди да попаднат на третия град.

Хатзорил беше по-голям и по-известен от Шискабил. Когато една корабна пратка с изделия от слонова кост и украсена със скъпоценни камъни дърворезба не пристигна оттам, Магъосника научи за това.

Градът бе изоставен само няколко дни преди да пристигнат. Той и Клъбфут намериха полусготвени или полуизядени гозби, счупени мебели, захвърлени оръжия, изпотрошени врати...

— Няма никаква кръв. Чудя се защо. — Клъбфут беше нервен. — Инак е същото. Цялото население е изчезнало за миг — вероятно против собствената си воля. Цели десет години, не, повече. Почти бях забравил... Ти дойде преди мен. Откри ли мъртва зона или разрушен замък?

— Не. Огледах наоколо.

Младият маг разтри сакатия си крак — би могъл да го излекува за не повече от половин час, но това би му отнело половината енергия.

— Може и да грешим. Ако беше пак той, нямаше да действа по същия начин.

Тази нощ Магъосника сънува някакъв объркан сън, многоцветен и осеян с взривове. Събуди се и се замисли за Мага от хълма.

— Давай да се изкатерим на някои от хълмовете — предложи сутринта на Клъбфут. — Трябва да разбере дали Мага от хълма има нещо общо с тези изоставени градове. Търсим мъртва зона на върха на някой хълм.

Тази грешка за малко не му струва живота.

Последният хълм, по който Клъбфут започна да се изкачва, беше покрит с рохкава пръст и натрошени камъни, които се пързалиха и се търкаляха под краката му. След малко слънцето щеше да залезе и той бе почнал да се отчайва, защото хълмовете и търпението им бяха на привършване.

Все още беше близо до подножието, когато Магьосника го настигна.

— Слизай оттам — засмя се той. — Никой не би се захванал да строи върху тази купчина пясък.

Клъбфут го загледа и викна:

— Махай се оттук! Състарил си се!

Магьосника потърка лицето си и усети бръчките. Забърза назад, но внимаваше да не строши някоя от костите си, които сега бяха станали крехки. Кичур от посребрялата му коса остана на хълма.

Вече въвн от бедната на *мана* зона той заговори със старчески фалцет:

— Моя грешка. Вече знам какво е направил. Клъбфут, мъртвата зона е във вътрешността на хълма.

— Първо ще ти направим заклинание за подмладяване.

И Клъбфут взе да нарежда пособията си на една скала. Въглен, сребърен нож, вързопчета листа...

— Проклето място — каза Магьосника. — Изсмуква енергията отвътре. Той по всяка вероятност често сменя местата. Издигнал е хълм във формата на падаща вълна. Когато магията се е изчерпала, хълмът се е срутил върху замъка и е покрил всичко. Положително ще го направи и другаде.

— Хитро. Какво ли се е случило в Хатзорил?

— Може никога да не научим. — Магьосника потърка няколко бръчици, появили се в ъгълчетата на очите му. — Вероятно нещо лошо. Нещо много лошо.

[1] Клъбфут (англ.) — крак, деформиран по рождение. — Б.пр. ↑

VI

Шляеше се из търговския квартал и оглеждаше килимите.

Обикновено това му доставяше удоволствие. В тази част на пазара провесените килими оформяха ярък многоцветен лабиринт. Докато търговецът на килими Аран се разхождаше бавно сред тях, познати гласове подвикваха името му оттук-оттам. След което започваха клюките и безкрайните пазарлъци.

Вече почти трийсет години въртеше търговия в град Ринилдисен — най-напред като чирак на Лорагинези, а след това — самостоятелно. Най-красивите и най-евтините килими от целия континент и от близките острови пристигаха с кораби и с камилски кервани в Ринилдисен. Търговци на едро, прекупвачи, а от време на време и някой благородник, който искаше да обзаведе двореца си, пътуваха до града, за да направят покупките си. Килимите и днес гreeха под горещите лъчи на слънцето... но сега го угнетяваха. Аран възнамеряваше да замине.

Изад една сергия с обработени сфинксови кожи изникна плешив мъж.

Главата му лъщеше като яйце, но чертите на лицето му бяха младежки и той беше в разцвета на силите си. Подобно на хамалите не носеше риза, но бе обут в първокачествени панталони и походката му излъчваше непресторено високомерие. Аран се усети, че го оглежда твърде откровено. Но нещо в мъжа му се струваше много познато.

Той подмина Аран, без да го погледне. Аран се обърна и зяпна. Имаше чувството, че рисунката се нахвърли отгоре му: една петогълна многоцветна татуировка.

— Магьоснико! — извика той.

И в същия момент съжали. Магьосника го изгледа като досаден натрапник.

Като се изключи лисото теме, изобщо не се бе променил. Но Аран си спомни, че бяха изминали трийсет години, че самият той вече бе надхвърлил петдесетте, което личеше от характерните вдлъбнатини

по лицето, закръглено от охолния живот. Спомни си, че и неговата коса бе посивяла и оредяла и времето бе пощадило само триъгълния кичур на челото. Спомни си с пълни подробности и обстоятелствата, при които бе срещнал Магьосника.

Беше прекарал хиляди безсънни нощи, обмисляйки как да му отмъсти, но сега единственото му желание бе да се махне оттук.

— Извинете ме, господине... — измърмори той. Но си спомни още нещо и добави решително:

— Ние *наистина* сме се срещали.

— При какви обстоятелства? Не мога да си припомня — хладно отвърна Магьосника.

В отговора на Аран прозвуча самочувствие, подплатено от благосъстоянието му и от уважението на околните:

— Искях да оберя пещерата ти.

— Ти ли беше? — приближи се Магьосника. — Ами да, момчето от Атлантида. Да не си пребарал още някой магьосник след мен?

— Предпочетох да живея по по-безопасен начин — отговори спокойно Аран. — Но наистина имам причина да ти се натрапя по повод на краткото ни запознанство.

— Краткото ни... — изсмя се гръмогласно Магьосника, което накара целия пазар да извърне глави към тях.

Все още през смях той сграбчи ръката на Аран и го помъкна със себе си.

Придвижваха се бавно из търговския квартал, отпред вървеше Магьосника.

— Трябва да следвам строго определен курс — обясняваше той. — Имам си план. Е, момчето ми, какво си правил през всичките тези трийсетина години?

— Опитвах се да се отърва от твоя стъклен кинжал.

— Стъклен кинжал ли?... О, да, спомням си. Сигурно си имал време и за други занимания?

В този момент Аран без малко щеше да го удари. Но Магьосника му бе необходим и той се въздържа.

— Целият ми живот бе осакатен от твоя проклет стъклен кинжал — продължи Аран. — Наложих се да заобикалям Хвиринското дефиле. Когато най-накрая пристигнах тук, нямах пукната пара. Нямах пари да се върна в Атлантида, нямах пари да платя и на магьосник, което

значеше, че не мога да махна кинжала. Затова започнах работа при търговеца на килими Лорагинези като телохранител и пазач. Сега съм най-преуспяващият търговец на килими в град Ринилдисен, имам две съпруги, осем деца и няколко внучета и не мисля да се връщам в Атлантида.

Купиха си вино от един амбулантен търговец, нарамил два препълнени меха. Редуваха се да пият от медния бокал, който той им предложи.

— Отърва ли се от ножа все пак? — попита Магьосника.

— Не, а и ти би трябвало да го знаеш! Що за заклинание е това? И най-добрите магьосници на континента не можаха дори да го докоснат, камо ли да го изтеглят. Сега нямаше да съм търговец на килими, ако бяха успели.

— И защо?

— Ами защото всеки път, щом чуех за някой нов магьосник, отивах при него да се опита да извади ножа. Всъщност парите, спечелени от килимите, отиваха за магьосници. Накрая се отказах от тях и задържах парите. Единственото, което постигнах, бе да вдигна реномето ти навсякъде.

— Благодаря — учтиво отвърна Магьосника.

Доброто му настроение дразнеше Аран. Той реши да смени темата на разговора.

— Радвам се, че се срещнахме случайно, защото имам един проблем, който действително е от твоята компетентност. Можеш ли да ми кажеш нещо за маг на име Уейвихил^[1]?

Магьосника едва не замръзна на мястото си.

— Какво по-точно искаш да знаеш?

— Дали не използва прекомерни количества енергия.

Магьосника повдигна въпросително вежди.

— Разбираш ли, опитваме се да ограничим употребата на магии в град Ринилдисен. Всички ще пострадаме, ако магьосничеството замре в такъв ключов район. Няма да можем да се справим с наводненията, с ураганите или пък с варварските набези. Какво забавно намираш във всичко това?

— Не, нищо. Само ми хрумна дали един стъклен кинжал би могъл да има нещо общо с консервативното ти мислене?

— Това си е лично моя работа. Освен ако не си решил да влезеш и в главата ми?

— Не, благодаря. Моите извинения.

— Бих искал да изтъкна, че не става дума само за благоденствието на града. Ако магьосничеството замре, ще се наложи да се махнат и пристанищните тритони. Те си имат свой собствен просторен град отатък доковете. Нещо повече, те ръководят по-голямата част от докерските дейности и цялата рибна индустрия...

— Спри за малко. Напълно съм съгласен с теб. Знаеш това — засмя се магът. — Би трябвало да го знаеш!

— Съжалявам. Говоря за незабавни мерки. Последният дракон около град Ринилдисен е бил видян преди десет години. При това променен, обезобразен. Когато дойдох тук, дракони можеха да се срещнат и в самия град! Но какво правиш?

Магьосника тикна бокала в ръцете на продавача и задърпа Аран за ръката.

— Върви с мен, моля те. Бързо, преди да съм объркал курса.

— Какъв курс?

— Вървя по петите на едно мъгляво предзнаменование. Може да бъда убит, ако изгубя посоката — или всъщност ако не я изгубя. Та какъв ти е проблемът?

— Ето този — посочи Аран към сергиите с плодове.

Тролът беше с маймунска глава върху човешкото си тяло, покрито от горе до долу с остра кафява козина. Ако се съди по размерите, вероятно бе женски индивид, но нямаше гърди също като женските маймуни. Държеше плетена кошница в абсолютно човешката си ръка. Погледна със светлокафявите си очи към сочещия пръст на Аран — изумително човешки очи — и отново се взря в пъпеша пред себе си.

Гледката би могла да предизвика благоговение. Троловете бяха прародители на човечеството: *Homo habilis*, отдавна изчезнал вид. Но се срещаха твърде често. Милиони екземпляри се бяха превърнали във вкаменелости из африканските пустини и преди няколко века магьосници бяха открили начин да ги възкресяват.

— Мисля, че ти току-що реши един от собствените ми проблеми — каза тихо Магьосника.

Веселото му настроение беше изчезнало.

— Чудесно — отвърна недоверчиво Аран. — А моят проблем е колко *мана* изразходват троловете на Уейвихил. Равнището ѝ в Ринилдисен никога не е било достатъчно високо. Уейвихил би трябвало да прилага ужасно могъщи заклинания, за да поддържа само придвижването им.

Аран несъзнателно се почеса по гърдите.

— Не искам да напускам града, но ако магиите бъдат блокирани, нямам никакъв избор.

— Трябва да узная тези заклинания. Разкажи ми нещо за Уейвихил, хайде. Всичко, което си спомняш.

Пристигането на мага Уейвихил бе добро дошло за голяма част от жителите на град Ринилдисен.

Едно време тролове слуги се срещали на всяка крачка. Били необикновено силни. Неспособни да изпитват болка, те можели да използват невероятната си сила за най-тежка работа. А понеже не са човешки същества, работели и на официални празници. Не се нуждаели от сън. И не крадели.

Но Ринилдисен беше древен град и равнището на *мана* падало все повече. От дълги години нито един трол не се мяркал по улиците. Още щом приближели крепостните порти, те се превръщали в прахоляк, който вятърът отвявал. Тъкмо тогава дошъл Уейвихил — той разполагал с неограничени възможности в предлагането на тролове, които не се разпадали пред портите. Хората му плащали със злато и почести.

— В продължение на половин век крадците вършеха необезпокоявани работата си през празниците — разказваше Аран. — Сега отново имаме полиция от тролове. Мога ли да обвиня хората, че му бяха благодарни? Избраха го за член на Съвета — въпреки моите възражения. Което означава, че в Ринилдисен той може да осъществи всичко, което е намислил.

— Всичко това е твърде неприятно. А защо каза „въпреки моите възражения“? И ти ли си в Съвета?

— Да. Аз съм този, който успя да прокара законите, ограничаващи магьосничеството в града. И се провалих с някои други закони, разбира се. Проблемът е, че Уейвихил не създава троловете

тук. Никой не знае откъде пристигат. Ако той наистина изразходва *мана*, прави го някъде другаде.

— В такъв случай какъв е проблемът?

— Да предположим, че троловете изразходват *мана* със самото си съществуване... Искам да те попитам *така ли е*.

— Мисля, че да.

— *Знаех* го. Магьоснико, ще дадеш ли показания пред Съвета? Защото...

— Не, в никакъв случай.

— Но ти си длъжен! Сам никого не мога да убедя. Уейвихил е най-уважаваният магьосник в областта и ще даде показания срещу мен! Освен това всички членове на Съвета притежават тролове. Те няма да искат да повярват, че са били подведени, а наистина са, ако ние сме прави. Троловете ще се разпаднат веднага щом степената *на мана* достигне долната си граница.

В този момент Аран млъкна, защото забеляза с какво невъзмутимо търпение Магьосника го очакваше най-после да свърши.

Не проговори три секунди — по този начин превърна мълчанието си в многозначително.

— Нещата се много по-напреднали — започна Магьосника.

— Да дадеш показания пред Съвета, е все едно да крещиш неприлични думи срещу бушуващ горски пожар. Аз може и да успея. Но ти — не.

— *Толкова ли е опасен?*

— Мисля, че да.

Аран се запита дали той не го заблуждава. Но лицето на Магьосника беше толкова мрачно... беше виждал това лице в кошмарите си безброй пъти. „*Какво правя тук?* — учуди се той. — *Имах само един технически въпрос по отношение на троловете. Затова попитах един магьосник... и сега...*“

— Продължавай да разказваш. Необходима ми е още информация за Уейвихил. И да вървим по-бързо — подкани го Магьосника. — От колко време е тук?

— Пристигна преди седем години. Никой не знае откъде — няма никакъв акцент. Палатът му е на хълм, който сякаш всеки момент ще рухне. Защо кимаш непрекъснато?

— Знам го този хълм. Продължавай.

— Не го виждаме често. Пристига или с група тролове, за да ги продаде, или за да гласува в Съвета при важни поводи. Нисък е, има тъмна...

— Това може да е привидно. Няма значение, опиши го все пак. Никога не съм го виждал.

— Нисък и с тъмна кожа, с изострен нос и остра брадичка, и много къдрава черна коса. Носи тъмна мантия от мек плат, шапка със заострен връх и сандали, а и меч.

— Ами! — засмя се високо Магьосника.

— Каква му е смешното? И аз понякога нося меч... Да, забравих, че магьосниците имат едно наум по този въпрос.

— Не затова се засмях. Имаме една професионална закачка. Мечът може да бъде символ на мъжественост.

— Така ли?

— Разбираш, нали? Един магьосник не се нуждае от меч. Той има на разположение по-мощни защиты. Когато го закачи на колана си, става безкрайно ясно, че го използва като лек срещу импотентност.

— И върши ли работа?

— Разбира се, че върши. Това е типична имитационна магия. Само дете трябва да си лягаш вечер с меча — засмя се отново той.

Но погледът му попадна върху един трол и смехът му моментално замря.

Проследи трола да се вмъква през врата във висока бяла стена. Бяха излезли от търговския квартал.

— Предполагам, че Уейвихил е некромант^[2] — каза неочаквано той.

— Некромант! Какво е това? Звучи противно.

— Технически термин за нов клон в магьосничеството. Наистина е противно. Завий наляво.

Свърнаха в тясна алея. Къщи на два и на три етажа се надвесиха над тях. Настилката беше покрита с мръсотия, но Магьосника измърмори нещо и направи жест. Мръсотията и боклуците се отдръпнаха встрани.

Закрачиха бързо по алеята.

— Мисля, че сега можем да спрем. Сядай, ако искаш. Ще останем тук известно време — поне аз ще остана.

— Какви са тия игрички, Магьоснико? Какво общо има всичко това с една магьосническа битка?

— Точен въпрос. Знаеш ли къде извежда този път?

Аран имаше отлично чувство за ориентация и познаваше града.

— При съдилището.

— Точно така. От другата страна е празният парцел до Къщата на удоволствията на Адриана — знаеш ли го? Най-мъртвата точка в град Ранилдисен. Там някога се е издигал Палатът на Шилбри Мечтателя.

— Може ли да попитам?...

— Естествено, съдилището също е изпразнено от *мана*. Десет хиляди обвиняеми и трийсет хиляди адвокати, които се молят за оправдателни или пледират за обвинителни присъди, не оставят много място за магии в която и да е съдебна зала. Ако една от тези зони е между мен и Уейвихил, той не ще може да разгадае намеренията ми.

Аран се замисли.

— В такъв случай винаги трябва да знаеш къде се намира.

— Не, трябва само да знам къде би следвало да бъда аз. А през повечето време не знам. И двамата успяхме да блокираме доста ефикасно гадателските си сетива. Някъде по това време би трябвало да се срещна с неизвестен за мен съучастник и съм взел всички мерки Уейвихил да не успее да ме шпионира.

Разбираш ли, аз изобретих колелото. А Уейвихил е използвал тази идея и я е усъвършенствал най-малко по два начина, които са ми известни. И сега изразходва *мана* с бясна скорост. Нищо чудно да се окаже масов убиец. Вината за това е моя. Ето защо трябва да го убия.

Аран си спомни, че жените му го очакват за обяд. Спомни си, че още преди часове бе решил да приключи този разговор. А също и историята, която му бяха разказвали за един дилетант, който се забъркал в някаква магьосническа битка, и какво го сполетяло.

— Е, трябва да тръгвам — каза той, докато се изправяше. — Желая ти много късмет, Магьоснико. И ако мога с нещо да ти помогна...

— Бий се с мен — прекъсна го на секундата Магьосника.

Аран зяпна. След което избухна в смях.

Магьосника го изчака с неизчерпаемото си търпение. Когато Аран отново бе в състояние да го чуе, продължи:

— Сънувах, че ще срещна някакъв съучастник по това време. Той ще ме придружи до вратата на замъка на Уейвихил. Рядко сънувам такива полезни сънища, Аран. Уейвихил си го бива. Усещам, че ако отида сам, ще бъда убит.

— Намери си друг съучастник — предложи му Аран.

— Не. Много е късно. Времето мина.

— Виж! — Аран се плесна с длан по корема и кожата му се набръчка. — За човек не съм чак толкова дебел. Никак не съм *грозен*. Но като вълк ще бъда все едно с десетгодишна бременност! От години не съм се превръщал във вълк. Но какво правя аз? Изобщо не съм длъжен да ти обяснявам каквото и да било — отсеке той грубо накрая.

И бързо се отдалечи.

Магьосника го настигна в началото на алеята.

— Кълна се, че няма да съжаляваш, ако останеш. Още не съм ти казал всичко.

— Не върви по петите ми, Магьоснико. Ще си изгубиш курса — изсмя се в лицето му Аран. — Откъде накъде ще се бия на твоя страна? Ако без мен наистина няма да победиш, това безкрайно ме радва! Виждал съм това лице в кошмарите си хиляди пъти — теб и твоя стъклен кинжал! Така че върви да мреш, Магьоснико. Време ми е за обяд.

— Ш-шт! — прекъсна го Магьосника.

И Аран забеляза, че той всъщност гледа над рамото му.

Прииска му се да го убие. Но очите му неволно проследиха неговия поглед и ругатните замряха в гърлото му.

Беше трол. Просто трол, мъжки екземпляр, с огромен денк на гърба. И идваше към тях.

А Магьосника извършваше с ръце някакви движения, сякаш го хипнотизираше.

— Добре — каза магът. — Бих могъл да те убедя, че е безполезно да се изправяш срещу съдбата си, и ти би ми повярвал, защото съм специалист. Но ще е лъжа. Или бих могъл да ти предлага възможност да се отървеш от кинжала...

— Върви по дяволите! Свикнах да живея с него...

— Върколако, ако никога не научиш от мен нещо друго, научи се поне да не богохулстваш в присъствието на магьосник! Извини ме.

Тролът спря. Магьосника го доведе при Аран.

— Ще ми помогнеш ли? Трябва да сваля денка от гърба му.

Свалиха го, докато Аран продължаваше да се чуди на себе си. Да не би да беше омагьосан да се подчинява? Денкът беше много тежък. Отне му всичките сили, макар Магьосника да пое по-голямата част от тежестта. Тролът ги наблюдаваше с безизразните си кафяви очи.

— Така. Ако бях в която и да е друга част на града, Уейвихил щеше да разбере. Сега знаем къде е. В Къщата на удоволствията. И ме търси, глупакът му с глупак! Вече е претърсил съдилището. Както и да е. Чувал ли си за градчето Гат?

— Не.

— А за Шискабил?

— Не. Чакай, чакай.

Преди време един човек от Шискабил си бе купил шест зелени килима.

— Да. Някакво градче на север. Нещо... стана там...

— Цялото население напусна града една нощ, оставяйки всичките си скъпоценности и доста много кръв, което никой все още не е изяснил.

— Точно така.

Аран усети, че го обземат ужасни подозрения.

— Никой нищо не разбра.

— Най-напред беше Гат. След това Шискабил, след това Хатзорил. Все по-големи градове. В Хатзорил се изхитри. Намери начин да скрие местоположението на своя палат и не остави никаква кръв.

— Но какво *прави* всъщност? Къде отиват хората?

— Какво знаеш за енергията *мана*, Аран? Знаеш, че тя подхранва магиите и че може да бъде изразходена. Нещо друго?

— Аз не съм магьосник. Аз продавам килими.

— *Мана* може да бъде използвана за добро или за зло; може да бъде пресушена или прехвърлена от един обект в друг, от един човек в друг. Изглежда, някои хора притежават собствена *мана*. Различни концентрации може да бъдат открити в камъни със странна форма, в някои сакрални предмети или в метеорити. Всяко убийство е свързано с *мана*. Навремето това ни създаваше големи проблеми. Моят учител постоянно ни предупреждаваше да не работим в близост до места, където е било извършено убийство, или в близост до трупа на убит

човек, или до оръжия, които са били използвани за тази цел — за разлика от военните оръжия, бих добавил. Войната и убийството са твърде различни неща. Некромантията използва убийството като извор на магии. Тя е най-мощната форма на магьосничество — толкова мощна, че не можеше да се развива досега поради ниската степен *мана* в света. Мисля, че Уейвихил е некромант.

И той се обърна към трола.

— След малко ще разберем.

Тролът стоеше безучастно с отпуснати ръце и наблюдаваше Магьосника с неестествено човешките си очи и с достойнство, което рязко контрастираше с ниското му чело и с косматото тяло. Дори не помръдна, когато Магьосника наниза на врата му някакво колие.

Промяната бе светкавична. Аран отстъпи задъхан. Колието украсяваше шията на човек на около трийсет години, с руса коса и брада, облечен в късата дреха на носач. Коремът му бе широко разрязан с един-единствен замах на меч или ятаган. Аран усети миризмата: беше мъртъв от три или четири дни, без да се брои забавящият ефект на активираната в него магия. Той продължаваше да стои безучастно и с непроменен израз на лицето си.

— Уейвихил е изобретил нещо като перпетуум мобиле — каза сухо Магьосника, отдръпвайки се от миризмата на мъртвеца. — В тялото на убития остава достатъчно енергия, за да го превърне в послушен роб и да го преобрази в трол. Той взема повече *мана* от околната среда, но какво от това? Когато наличната *мана* в Гат се е изчерпила, троловете на Уейвихил са избили своите господари. Двойно повече тролове пристигат в Шискабил. В Хатзорил по всяка вероятност са душили хората с жици, за да не проливат кръв, а и те да не губят кръв. Накъде ли ще се отправи след Ринилдисен?

— Наникъде! Ще съобщим в Съвета!

— Но нали той е негов член? Не. А и не можеш да го кажеш на отделни депутати, защото е възможно някой от тях да подшушне на Уейвихил, че злословиш по негов адрес.

— Но *на тебе* биха повярвали.

— Достатъчно е един да не повярва. Ще каже на Уейвихил и той ще освободи троловете. Не. Ще направиш три неща — каза Магьосника и думите му прозвучаха не като заповед, а като

пророчество. — Ще си отидеш вкъщи. Следващата седмица ще изведеш съпругите и децата си от Ринилдисен.

— Господи, непременно ще го направя!

— Заклех се, че няма да съжаляваш, ако ме изслушаш докрай. Третото нещо, ако вземеш такова решение, е да дойдеш след една седмица на зазоряване при северната порта. Ела откъм Къщата на удоволствията — нареди му този път Магьосника — и изчакай. Мъртвата зона сама ще ти покаже пътя. След малко, като си тръгнеш, постъпи по същия начин. Не искам Уейвихил да те засече. *Сега* върви — завърши той.

— Не мога да взема решение!

— Имаш цяла седмица на разположение.

— Може да не съм тук. Как мога да те намеря?

— Не можеш. Няма значение. С теб или без теб — аз ще отида.

Магьосника рязко свали колието от шията на изправения труп, обърна се и се отдалечи по алеята. Следваше своя курс.

Мъртвецът отново се бе превърнал в трол. Той проследи Аран с големите си, муцаващо човешки очи.

[1] Уейвихил (англ.) — вълнист, вълнообразен хълм. — Б.пр. ↑

[2] Некромант — спиритист, който вика духове на покойници. — Б.пр. ↑

VII

Онази сутрин преди зазоряване Къщата на удоволствията на Адриана беше обгърната от дебела черна мъгла. За момент Аран, търговецът на килими, се спря пред вратата, след което потръпна, изпъна рамене и мина през нея.

Вървеше с изваден меч, готов да халоса или да убие някого. Постепенно мъглата изсветля, но беше все така гъста. На няколко пъти му се стори, че го подминават някакви чудовищни същества с неясни очертания. Нито едно от тях обаче не го нападна. По изгрев слънце пристигна при северната порта.

Магьосника го очакваше с две странни създания, които бяха или магически многократно уголемени гущери, или естествено мутирала дракони. На едното бе натоварен багажът му, а върху другото бе поставено седло за двама души.

— Качвай се — подкани го Магьосника. — Трябва да сме там, преди да мръкне. — Въпреки утринния хлад беше гол до кръста. — Да не си отслабнал? — извърна се той на седлото, след като Аран се настани зад него.

— Шест дни постих и правих упражнения. От четири дни жените и децата пътуват за Атлантида. Нали се досещаш какво съм правил при Адриана?

— Не мога да повярвам на очите си. Коремът ти е плосък като дъска.

— Един вълк може да пости много дълго. Снощи ядох невероятна вкусотия. Днес изобщо няма да ям.

Щом напуснаха Ринилдисен, мъглата се вдигна и утрото се оказа ясно, светло и топло. Аран отбеляза рязката промяна.

— Аз спуснах мъглата — отвърна Магьосника. — Искам да държа Уейвихил в неведение.

— Стори ми се, че видях някакви призраци. Те също ли бяха твои?

— Не.

— Благодаря.

— Уейвихил е искал да те изплаши, Аран. Не е имал намерение да ти стори нищо. Той *знае*, че не може да те убие, преди да стигнем до вратата.

— Това обяснява и тази двойка гущери. Чудя ти се как се надяваш да се промъкнем незабелязано до него.

— Не се надявам. Той *знае*, че пристигаме. Очаква ни.

Околността край замъка на Уейвихил беше богата на *мана*. Личеше по растителността: гигантски гъби, които си съперничеха по разнообразие на форми и цветове; лишеи, наподобяващи хора и животни; дървета със странно изкривени стволони и с клони, които се разклащаха заплашително, когато товарните гущери се приближаваха.

— Мога да ги накарам да проговорят — каза Магьосника. — Но им нямам доверие. Сигурно са негови сътрудници.

Огрян от червения залез, замъкът блестеше като парче розов мрамор, кацнало на върха на фантастична планина. Източената кула сякаш беше специално пригодена за отвлечени девойки. Аран виждаше хълма за първи път и той му заприлича по-скоро на предизвикателно издигнат към небето юмрук, отколкото на падаща вълна.

— Тук не бихме могли да използваме колелото — обади се Магьосника. — Всичко това ще се срути отгоре ни.

— И аз не бих те оставил да използваш колелото.

— И без това не го нося.

— Накъде?

— Направо по пътеката. Той *знае*, че пристигаме.

— Твоят призрачен демон готов ли е?

— Призрачен демон ли? — Магьосника се замисли. — А-а. Не се сетих веднага какво имаш предвид. Този призрачен демон беше убит преди трийсет години в двубоя ми с Грилендри.

Нещо стисна Аран за гърлото.

— *В такъв случай* защо не сложиш нещо на гърба си? — изръмжа след малко той.

— Навик. Имам доста странни навици. Какво те притеснява?

— Не знам. От сутринта съм се вторачил в гърба ти. Май разчитах на този призрачен демон — преглътна Аран. — Значи сме само двамата, така ли?

— Само двамата.

— Нямах ли поне меч? Или кинжал?
— Не. Тръгваме ли?

От другата страна хълмът се издигаше под ъгъл шейсет градуса. Гущерите не можеха да продължат по тясната лъкатушеца пътека. Аран и Магьосника слязоха и се заизкачваха.

— Няма нужда от трикове. Знаем, че ще стигнем безпрепятствено до вратата. Знае го и Уейвихил... извини ме.

И Магьосника хвърли шепа сребърен прах пред себе си.

— Пътеката замалко да ни отхвърли. Уейвихил явно не е особено гостоприемен.

Аран можеше да разчита само на Магьосника, а това беше най-голямата опасност, която ги заплашваше.

Квадратно езеро препречваше пътя им към масивната врата от кована мед. Сводест мост свързваше двата бряга. Тъкмо приближаваха моста, когато първият им противник застана пред вратата.

— Какво е това? — прошепна Аран. — Дори не съм чувал за подобно нещо.

— Защото не е истинско. Имитация. Нещо средно между дракон и охлюв.

... драконски охлюв. Спиралната му черупка закриваше цялата врата. Тънкото, еластично и абсолютно незащитено тяло бе изопнато нагоре, за да огледа неканените гости. Лъскави листовидни люспи покриваха главата и шията, а останалата част от тялото му бе оголена и имаше матов сивокафяв цвят. Очите приличаха на късове черен мрамор. Зъбите бяха бели и заострени и проблясваха като лакирани.

Магьосника му подвикна от другата страна на моста:

— Хей, пазачо! Не ти ли съобщиха за нашето пристигане?

— Не — отвърна драконът. — Ако сте добре дошли, щях да зная.

— Добре дошли! — изкикоти се Магьосника. — Дойдохме да убием господаря ти. Работата е там, че той знае за пристигането ни. Тогава защо не те е предупредил?

Драконският охлюв размърда люспестата си глава.

— Той знае, че ще влезем през тази врата — отговори си сам Магьосника. — Предполага, че ще минем по мъртвото ти тяло. Предпочел е да не ти го казва.

— Много мило от негова страна.

Звуците, които излизаха от гърлото на дракона, напомнях трошенето на срутваща се скала.

— Много мило наистина. Но след като така или иначе ще минем, защо не се дръпнеш? Или не си плюеш на петите, а ние няма да те издадем.

— Не става.

— Ти не си истински. Зверове, чийто живот се крепи отчасти на магия, не могат да виреят там, където равнището на *мана* е ниско. Повечето от тях са нежизнеспособни. Такъв е и твоят случай. Черупката няма да те спаси от един решителен и упорит враг. А може би разчиташ на скоростта си?

— Ето че сам си отговори — отвърна пазачът. — Да речем, че избягам, какво от това? Господарят по всяка вероятност ще ви убие, щом стигнете до неговите покои. След седмица или две най-много ще се запита как сте минали през охраната. След още седмица или две ще излезе да провери или да изхвърли падналата черупка. Дотогава с повечко късмет и попътен вятър да съм стигнал най-много на половината път до гората. Мислиш ли, че няма да ме забележи във високата трева? — запита реторично високият като колиба звяр. — Я по-добре да си опитам късмета тук. Поне знам откъде ще бъда нападнат.

— Дяволски си прав! — викна Магьосника. — Моите съчувствия, драконски охлюв.

И се зае да материализира моста. Защото едната половина, тази от тяхната страна, беше реална. Но другата беше нейно отражение, докато Магьосника не оправи нещата.

— Мъртвата граница минава под водата — каза той на Аран. — Гледай да не цопнеш.

Драконският охлюв се прибра почти изцяло в черупката си. Когато Аран и Магьосника стъпиха на моста, остана да стърчи само люспестата му глава.

Аран се затича.

Все още беше човек. Не беше сигурно дали Уейвихил подозира, че е върколак. Но *беше* сигурно, че ще влязат през вратата. Затова предпочете да запази последната си защита и се спусна към дракона с изваден меч.

Драконът избълва огън.

Аран мина през огъня. Носеше амулет срещу драконски огън.

Но нищо не *виждаше*. Прониза го адска болка, когато зъбите на дракона захапаха рамото му. Бе стрелнал светкавично глава. Аран нададе вой, нанесе удар с все сила, но острието отскочи от металните люспи и... зъбите го пуснаха, щраквайки зловещо към Магьосника, без да го достигнат, а той танцуваше заднишком, заливаше се от смях и ръкомахаше...

Но нали Магьосника не беше въоръжен!

Драконът се сгърчи. Дебелият му врат бе наполовина прерязан точно където свършваха люспите. Магьосника избърса оръжието си в панталоните и го вдигна. На Аран му прилоша.

— „За какво може да послужи един стъклен кинжал?“ — закикоти се отново Магьосника. — Най-смешното е, дето всички си мислят, че един магьосник може да прави само магии.

— Но, но...

— Най-обикновен стъклен кинжал. Никакви заклинания, нищо, което Уейвихил би могъл да засече. Един приятел го пусна в езерото преди два дни. Във вода стъклото е достатъчно невидимо, за да надхитри такива като Уейвихил.

— Извинявай, но просто не си падам по стъклени кинжали. Сега какво?

Тялото и черупката на дракона все така препречваха вратата.

— Ако се промъкнем покрай него, може да ни хванат. Ще трябва да минем по него.

— При това колкото може по-бързо — допълни Аран.

— Точно така. Не забравяй, че би могъл да бъде *навсякъде*. Магьосника зае стартова поза и се затича по дъгообразната черупка.

Аран тръгна почти едновременно с него.

„*Неговите покои*“ — беше казал драконът. Възникналата представа не го напускаше, докато се катереше по черупката. Уейвихил вероятно се бе скрил на безопасно място в зимника или в стаята си в кулата. Аран и Магьосника трябваше да си проправят път през различните препятствия, които врагът им беше подготвил, докато той внимателно щеше да следи какви техники използват. Спомни си подобни истории, които описваха магьоснически двубои...

Аран усети вълчи глад. Това го изпълни с енергия, която не бе изпитвал от години, от десетилетия. Сякаш мускулестите му крака бяха понесли леко като перце тяло. Изкачи се на върха и в този момент Магьосника панически се извърна назад.

Веднага ги видя: цяла орда въоръжени и покрити с брони скелети се катереха към тях по една дъска. Бяха поне стотина. Аран извика и извади меча си. *Как се убива скелет?*

Магьосника също извика. Някакви странни думи на езика на Гилдията.

Скелетите нададоха рев. Сякаш вихрушка ги подхвана, повдигна ги и ги запрати срещу тях. В същия момент те започнаха да се разпадат като колелца цигарен дим. Аран се обърна и видя последните да изчезват в гърба на Магьосника.

Името ми е легион. Сигурно бяха възпроизведени от един-единствен демон. И Магьосника успя да го вкара в демонския си капан, който трийсет години беше чакал празен.

Но привидно многочисленият противник бе отвлечал вниманието им достатъчно дълго.

Магьосника извърна гръб, но Аран вече не можеше да направи нищо. Забеляза Уейвихил да жестикулира в дъното на вътрешния двор точно когато приключваше заклинанието си.

Аран понечи да предупреди Магьосника... и видя какво бе станало с него. Беше остарял за един миг. Плътта му провисна по костите. Изглеждаше безпомощен, изплю шепа почернели камъчета — не, това бяха зъбите му, — притвори очи и се свлече.

Аран го задържа.

Все едно че вдигна купчина кокали. Намести го върху гърба си. Магьосника похъркваше — нямаше да оживее дълго.

— Аран Търговеца!

— Какво му направи? — погледна Аран надолу от върха на черупката.

Уейвихил носеше както обикновено тъмната си мантия, сандалите и заострената шапка на главата. Презраменен ремък придържаше колана, от който само на сантиметри от земята висеше меч с огромен ефес.

— Точно това исках да обсъдим — викна в отговор той. — Открих формула, която действа като Магическото колело, но може да

се управлява. Схващаш ли?

— Разбирам.

— Любителски казано, изсмуках магическата му енергия. И сега е на двеста дваайсет и шест години. Мисля, че това ме прави победител. Но се питам дали да те оставя жив. Аран, разбираш ли какво мога да ти сторя?

Беше му съвсем ясно.

— Каж ми все пак — как разбра?

— От колеги, разбира се, след като установих, че си мой враг. Предполагам, че си се съветвал със сума ти магьосници относно прозрачния нож в сърцето ти.

— С петнайсетина. Е?

— Върви си с мир. И не се връщай.

— Трябва да взема Магьосника.

— Той е мой враг.

— Но е мой съюзник. Няма да го оставя.

— Вземай го тогава.

Аран се наведе. Беше на четирийсет и осем години и горчилката от поражението бе помрачила въодушевлението, с което го зареди битката. Не че Магьосника тежеше повече от една похъркваща мумия. Проблемът бе как да свали трошливия старец от черупката на охлюва.

Уейвихил отпяваше монотонно!

Аран се изправи — тъкмо навреме, за да види финалния му жест: в същия момент заклинанието го връхлетя.

За миг помисли, че ножът се е материализирал в сърцето му. Но болката прониза цялото му тяло! Като милиони изопнати струни, които го разкъсват отвътре! Врагът му изпука, четирите му крака се изпружиха, черепът се сплеска, очите престанаха да различават цветовете, носът се източил, устните разкриха оголените зъби.

Промяната никога не бе настъпвала толкова светкавично и така абсолютно. Мрак забули съзнанието му. Вълкът се свлече несръчно от гигантската черупка и тупна на двора. Подскочи тромаво, олюля се на краката си със заплашително ръмжене и тръгна с твърда крачка към Уейвихил.

Уейвихил наблюдаваше изумен! Отново замърмори бързо заклинанието, докато Аран напредваше. Свърши, когато вълкът беше само на един скок разстояние.

Този път не се случи нищо. С изключение на това, че Аран скочи и Уейвихил се метна назад, но недостатъчно, за да му попречи да разкъса гърлото му.

* * *

Кошмарът започна едва сега. Всичко случило се до този момент приличаше на розови сънища.

Уейвихил би трябвало да е мъртвец. Разкъсаната му сънна артерия пулсираше бясно, гръклянът му клокочеше отвратително, но... Уейвихил извади меча и нападна.

Вълкът Аран се извъртя, издебна и щракна зъби... след което се отдръпна с вой, тъй като мечът на Уейвихил бе пробол сърцето му. Раната зарасна моментално. Това не учуди Аран. Той отскочи, завъртя се и щракна зъби; и отново бе прободен; пак се завъртя...

Нямаше край.

Кръвта на Уейвихил бе изтекла. Но той все още беше жив. А също и мечът му — или поне така изглеждаше. Аран нападна само в безопасни моменти, но мечът го намираше всеки път. И при всяка атака отнасяше къс месо.

Трябваше да победи. Нямаше начин да не победи. Раните му нарастваха моментално. Той методично оголваше костите на магьосника.

Съзнанието му продължаваше да тъне в мрак. Ръководеше го животински инстинкт. Отново и отново поваляше Уейвихил на плочите, хлъзгави от изтеклата кръв. Четири крака вършат по-добра работа от два. Същият този инстинкт му подсказваше да попречи на противника да се измъкне. Той се опитваше да направи именно това. Някъде в замъка сигурно имаше скрита лечебна магия. Аран нямаше да му разреши да се добере до нея.

Беше направил нещо, което му пречеше да умре. Сигурно вече ужасно съжаляваше. Вълкът Аран го бе осакатил напълно, бе оглозгал глезените му, върху които не бе останало нито едно мускулно влакнце, което да ги движи. Уейвихил се биеше коленичил. Аран се приближи плътно, изтърпя удара на меча, за да се добере до магьосника...

Кошмар.

Продавачът на мир се бе заблуждавал. Щом търговецът Аран можеше до безкрайност да разкъсва живата плът на един агонизиращ мъж, за което получаваше всеки път рана в сърцето... щом Аран можеше да изтърпи такива мъчения, за да унищожи *някого* по *някаква* причина...

... то тогава нито свършекът на магиите, нито нещо друго би могло да убеди хората да се откажат от войната. И докато съществуват хора, те ще продължават да воюват — с мечове или камъни, с каквото им попадне.

Съзнанието му се проясни. Мечът! Изобретението на Уейвихил изсмукваше неговата *мана* и я преливаше в омагьосания меч.

Осъзна, че мечът води битката сам.

Уейвихил представляваше купчина кървави кокали. Дори да не беше мъртъв, той не можеше да се движи. Мечът сам се поклащаше в оглозганата му ръка, опитвайки се да държи Аран на разстояние.

Промъкна се покрай острието. Захапа ефеса и го дръпна от безформената ръка на магьосника. Ръката се опита да се съпротивлява и стисна здраво, но напразно.

Възвърна човешкия си облик, за да се изкачи по черупката.

Магьосника бе още жив, но дъхът му едва се усещаше. Аран положи меча върху тялото му и зачака.

Магьосника започна да се подмладява. Не колкото преди, но поне не приличаше на умрял. Когато наближи седемдесетте, отвори очи, примигна и попита:

— Какво стана?

— Изпусна цялото представление — отвърна Аран.

— Предполагам, че си му дал да се разбере. Моите извинения. Минаха трийсет години, откак се бих с Грилендри. Все пак, след като всеки цивилизован магьосник се опитва да копира Магическото колело, нормално беше поне един — двама да измислят нещо ново.

— Изпробва го и върху мен.

— О? — изкиска се Магьосника. — Сигурно се чудиш за ножа.

— Мина ми през ума наистина. Къде е той?

— В колана ми. Да не си мислеше, че съм го оставил в гърдите ти? Имах пророчески сън, че пак ще ми потрябва. Затова го запазих. И добре че...

— Но той беше в сърцето ми!

— Само изображението му. Поставих го в сърцето ти и след това го изтрих.

Аран заби нокти в гърдите си.

— Ти, шибано, гадно копеле! И цели трийсет години ме караш да мисля, че ножът е вътре!

— Ти влезе в къщата ми като крадец — припомни му Магьосника. — Никой не те беше канил.

Търговецът в Аран имаше сходно мнение по въпроса. Гневът му се поукроти.

— Малка магьосническа шегичка, така ли? Нищо чудно че никой нищо не можа да извади. Както и да е. Сега ми кажи защо заклинанието на Уейвихил ме превърна във вълк.

— Какво? — надигна се предпазливо Магьосника.

— Той размаха ръце насреща ми и изсмука цялата ми *мана*, а аз се превърнах във вълк. Изгубих дори човешкия си разум. Вероятно и неуязвимостта си. Ако мечът не беше омагьосан, сигурно щеше да ме накълца на парчета.

— Нищо не разбирам. Би трябвало окончателно да приемеш човешки облик. Освен ако...

Хрумването го изуми. Бледите му страни пребледняха още повече.

— Това няма да ти хареса, Аран — каза той накрая.

Аран и сам можеше да го разбере, впил поглед в състареното му, уморено и изпълнено със съчувствие лице.

— Продължавай — подкани го той.

— Колелото е новост. Дори мъртвите зони не са *чак толкова* стари. Досега никога не е имало подобна ситуация, това е всичко. Хората по инерция смятат, че върколаците са човеци, които могат да се преобразяват във вълци. Поне така изглежда. Не би могъл да се преобразиш, ако няма луна. И запазваш човешки разум. Но досега не разполагахме с никакви доказателства.

— Искаш да кажеш, че съм вълк.

— Когато не си под въздействието на магията, ти си вълк — съгласи се Магьосника.

— Какво от това? Прекарах по-голямата част от живота си като човешко същество — прошепна Аран. — Какво значение има... А, да.

— Не би имало значение, ако нямаше деца.

— При това осем. Те също ще имат деца. И един ден цялата земна *мана* ще изчезне. Тогава какво ще стане, Магъоснико?

— Вече знаеш.

— Ще се превърнат завинаги в подивели кучета!

— И никой нищо не може да направи.

— Разбира се, че може! Ще се погрижа нито един магъосник повече да не стъпи в Ринилдисен!

Аран се изправи върху черупката на дракона.

— Чуваш ли, Магъоснико? Нито един от вас няма никога да стъпи там. Ще издигна преграда срещу всяка магия. Ще съхраним цялата *мана* за морските същества и за драконите!

И може и да е успял. Там, където някога се е издигал Ринилдисен, вече четиринайсет хиляди години се разказват истории за върколаци. Естествено, вече няма магъосници.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.